

Dina

Într-o zi s-a dus o fată, Dina, știți voi frați, surori,
Ca să-i vadă, să vorbească cu nepocăiți feciori.
Tînăra era frumoasă, dar sârmana n-a vegheat,
Și-a lăsat părinții-acasă, și spre lume a plecat.

Cor:

Nu pleca din adunare,
Soră Dina stai pe loc.
Căci în lume nu-i scăpare,
Lumea va pieri în foc.

Și căzînd în mîini străine, fata a păcătuit.
Dragă soră, ca și tine, care nu te-ai pocăit.
Pentru ea, sârmanul tată, mult a plîns și s-a-ntristat.
Dina cea de altădată, de părinți s-a-ndepărtat.

Frații ei cei doisprezece, pe vrăjmași s-au răzbunat.
Iar de-aici, necaz, durere, toți ai lor s-au tulburat.
Dragă Dina, stai acasă, stai cu frații lîngă oi.
Căci în lume nu e Domnul, Dumnezeu este cu noi.

Voi băieți și voi copile, depărtați-vă de rău.
Noi sîntem un neam aparte, căci cu noi e Dumnezeu.
Cu popoarele străine să nu faceți legămînt.
Căci de nu, pedeapsa vine de la Dumnezeul Sfînt.

Voi surori priviți spre Dina, doar cu gînd să învățați.
Să nu părăsiți lumina, lîngă frații voștri stați.
Sînt destui feciori și fete în Israel, în Sion,
Binecuvîntați de Domnul, ca și floarea din Saron.

Amin